

ШЕРИЛИН КЕНИЪН

Мечтан любовник

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите
в Библио.бг**

www.biblio.bg

ШЕРИЛИН КЕНИТЪН

Мечтан любовник

КНИГА ПЪРВА ОТ ПОРЕДИЦАТА
НОЩНИ ЛОВЦИ

Превод
Вера Паунова

Издателство ИБИС
София

ДРЕВНОГРЪЦКА ЛЕГЕНДА

Нагарен с невероятна сила и ненадминатата храброст, той бил благословен от боговете, всявал страх у смъртните, а всяка жена, която го зърнела, начаса го възжелавала. Той не зачитал никакви закони и не знаел пощада.

По воински умения и остър ум можел да си съперничи с Ахил, Одисей и Херкулес; предречено било, че дори могъщият Арес няма да може да го надвие в битка.

И сякаш дарът на всеилния бог на войната не бил достатъчен, казват, че когато се родил, богинята Афродита го целунала по бузата и така навеки му осигурила място в паметта на смъртните.

Благословен от божествения допир на Афродита, той се превърнал в мъж, комуто никоя жена не можела да откаже тялото си. Защото в изкуството на любовта той нямал равен - издръжливостта му далеч превъзхождала тази на обикновените смъртни. Тореца и необузdana, страстта му не можела да бъде укротена.

Нито отхвърлена.

Златокоп, със сияйно лице и очи на воин, казват, че нерядко самото му присъствие стигало, за да задоволи жените, а веднъж докоснати от ръката му, те седмици наред били заслепени от наслада.

Да се устои на чара му било невъзможно.

Така от завистта се родило и неговото проклятие. Проклятие, което не може да бъде развалено.

Досущ като злочестия Тантал*, той е обречен да търси удовлетворение и никога да не го намира. Да копнее за допира на онази, която го е призовала, и да я дари с наслада до преситя.

От пълнолуние до пълнолуние той ще дели леглото и ще я люби, докато отново не бъде прокуден от този свят.

Ала внимавай, защото почувстван веднъж, допирът му остава завинаги отпечатан в спомениите на неговата любима и вече никой друг не ще може да я задоволи. Защото никой смъртен не е в състояние да се мери с мъж, надарен с подобна красота. С такъв плам. С такава гръзка чувственоост.

Виж прокълнатия.

Джулиън Македонски.

Притисни го до гърдите си и го повикай три пъти точно в полунощ, на светлината на пълната луна. Тогава той ще дойде и до следващото пълнолуние тялото му ще бъде само твое.

Единствената му цел ще бъде да ти служи. Да те задоволи.

Да ти се наслади.

В неговите обятия ще познаеш рая.

---

* Тантал – персонаж от древногръцката митология, осъден от боговете на вечни мъки – макар да бил потопен до шия във вода, а над главата му да висял клон, отрупан с плодове, той не можел да ги докосне и да утоли нито жаждата, нито глада си. – Бел. прев.

– **М**иличка, имаш нужда от секс. Прекалено силният глас на Селена накара Грейс Александър да потръпне. Двете седяха в малко нюорлиънско кафене и довършваха обяда си, който се състоеше от червен боб и ориз. За нещастие Селена притежаваше прекрасен глас, който можеше да бъде чут и наскред бушуващ ураган.

В препълненото заведение изведнъж се възцари тишина.

Грейс хвърли поглед към съседните маси и забеляза, че мъжете бяха спрели да се хранят и ги зяпаха с интерес, който изобщо не ѝ харесваше.

„О, по дяволите! Дали Селена някога ще се научи да говори тихо! И какво ли още ще измисли – може би ще реши да се съблече и да танцува гола върху масата?“

Отново.

Навярно за милионен път, откакто се познаваха, на Грейс ѝ се прииска Селена да е способна да изпита смущение. Ала нейната колоритна, нерядко екстравагантна приятелка не знаеше какво означава тази дума.

Грейс закри лицето си с ръце, мъчейки се да не обръща внимание на любопитните погледи на околните. Обзе я желание да се скрие под масата, последвано от още по-настойчивото желание да срита приятелката си.

– Не можа ли да го кажеш малко по-силно, Селена? – изсъска тя. – Мисля, че в Канада не успяха да те чуят.

– О, аз не бих бил толкова сигурен – обади се страшно привлекателният и страшно млад сервитър и поспря до масата им. – Нищо чудно канадците вече да са тръгнали насам.

Той се ухили дяволито, от което бузите на Грейс пламнаха.

– Имате ли нужда от нещо, дами? – попита той и като спря многозначителен поглед върху Грейс, добави: – Или, ако трябва да съм съвсем точен, имате ли нужда от още нещо, госпожице?

„Какво ще кажеш за торба, която да си надяна на главата или пръчка, с която да дръпна един хубав пердах на Лейни?“

– Не, благодаря – каза Грейс на глас; сега вече бузите ѝ

направо горяха. Определено щеше да убие Селена за това. – Само сметката.

– Е, добре – с тези думи сервитьорът извади касовата им бележка, надраска нещо отгоре ѝ и я постави пред Грейс. – Обадете се, ако решите, че мога да ви бъда полезен с нещо друго.

Едва когато младежът си тръгна, Грейс видя, че бе написал името и телефонния си номер върху бележката.

Селена хвърли поглед към листчето и избухна в смях.

– Само почакай – закани се Грейс и като потисна усмивката си, се зае да изчисли на своя палмтоп колко точно дължи. – Ще ми платиш за това.

Без да обръща внимание на заплахата ѝ, Селена започна да рови в украсената си с мъниста чанта.

– О, я стига. Ако бях на твое място, щях да запазя номера му. Беше страшно сладък.

– Беше страшно *млад* – поправи я Грейс. – И смятам да се въздържа. Последното, което ми трябва, е да ме затворят за развращаване на непълнолетни.

Селена плъзна поглед към сервитьора, който се бе облегнал небрежно на бара.

– Е, да, но пък този двойник на Брад Пит може и да си струва. Чудя се дали случайно няма по-голям брат?

– А аз се чудя колко ли би платил Бил, за да научи, че жена му е прекарала цялата си обедна почивка, оглеждайки похотливо някакво хлапе?

Селена изсумтя презрително и остави няколко банкноти на масата.

– Не го оглеждам за себе си. Оглеждам го за теб. В крайна сметка, нали обсъждахме твоя сексуален живот.

– Моят сексуален живот си е съвсем наред и определено не засяга никого в този ресторант.

Грейс хвърли на масата парите, които дължеше, грабна последното парченце сирене и се насочи към вратата.

– Не се ядосвай – каза Селена и я последва в забързаната тъпна туристи и местни жители, която изпълваше „Джаксън Скуеър“.

Посрещна ги вълна горещ луизиански въздух; над какофонията от гласове, автомобили и коне самотен саксофон свиреше джаз.

Като се опитваше да не обръща внимание на тежкия въздух, който едва се дишаше, Грейс си запроправя път между хората и сергиите, разположени пред оградата от ковано желязо, която опасваше „Джаксън Скуеър“.

– Знаеш, че съм права – каза Селена, когато я настигна. – Така де, Грейс, колко време мина? Две години?

– Четири – разсеяно отвърна Грейс. – Но на кого ли му пука.

– Четири години без секс? – повтори Селена на висок глас, неспособна да повярва на ушите си.

Неколцина минувачи забавиха крачка и ги изгледаха любопитно. Както обикновено, Селена дори не забеляза, че привличат вниманието, и най-спокойно продължи:

– Забрави ли, че живеем в ерата на електрониката? Така де, дали някой от пациентите ти има представа от колко време не си правила секс?

Грейс преглътна парченцето сирене и хвърли свиреп поглед на приятелката си. Селена май държеше да го разтръби на всички хора (а и коне) във Френския квартал.

– Говори по-тихо – каза тя и сухо добави: – Не смятам, че пациентите ми ги засяга дали съм „перодена“ девственица. А пък що се отнася до ерата на електрониката, определено нямам желание да се сближавам с нещо, което има батерии и предупредителен надпис.

Селена изсумтя.

– Ако те слуша човек, на повечето мъже също трябва да им лепнат предупредителни етикети – при тези думи тя вдигна ръце и направи жест, сякаш обгражда нещо в рамка. – *Внимание, опасност от психари! Мъж – склонен към гадни настроения и продължително цупене, притежава способността да казва на жените истината за теглото им без предупреждение.*

Грейс се разсмя. Колко пъти беше изнасяла тиради за мъжете, които трябва да се появяват с предупредителни етикети по тях!

– О, разбирам, доктор Секс – продължи Селена, имитирайки интонацията на доктор Рут*. – Значи просто си седиш и

---

* Рут Уестхаймер – американска психоложка, прочула се като водеща на телевизионни и радиопрограми и авторка на книги в областта на човешката сексуалност. – Бел. прев.

ги слушаш как описват сексуалните си преживявания в най-големи подробности, докато ти самата живееш като почетен член на клуба „Непревземаеми гащи“. – И като изостави имитирането, Селена добави: – Не мога да повярвам, че нищо от това, което чуваш по време на консултациите ти, не е накарало хормоните ти да се развихрят.

Грейс хвърли развеселен поглед на приятелката си.

– Е, нали съм сексуален терапевт. Не смятам, че ще е от полза за пациентите ми, ако взема да свърша, докато те ми споделят проблемите си. Така де, Лейни, ще си загубя разрешителното.

– Аз пък не виждам как можеш да им даваш съвети, когато самата ти не искаш даже да припариш до мъж.

Грейс направи физиономия и се отправи към другата страна на площада. Там, срещу офиса на Туристическото бюро, се намираше сергията, където Селена гледаше на ръка и на карти таро.

Когато стигнаха до малката масичка, застлана с тъмнолилава покривка, тя въздъхна:

– Знаеш ли, наистина бих ходила на срещи, стига да намеря мъж, за когото си струва да си избърсна краката. Но повечето са такава загуба на време, че предпочитам да си седя вкъщи и да гледам стари филми.

Селена се усмихна подразнено.

– Какво му имаше на Гари?

– Лош дъх.

– Джейми?

– Това, че любимото му занимание беше да си бърка в носа. Особено по време на вечеря.

– Тони?

Грейс я изгледа и Селена вдигна ръце.

– Е, добре де, той може и да имаше малък проблем с хазарта. Но всеки се нуждае от някакво хоби.

Грейс я погледна свирепо.

– О, мадам Селин, обядва ли вече? – обади се Съншайн – момичето, което продаваше собственоръчно изработени рисунки и керамика на съседната сергия.

Няколко години по-малка от тях, Съншайн имаше дълга черна коса и носеше дрехи, които напомняха на Грейс за фея от приказките.

Днес тоалетът ѝ се състоеше от ефирна бяла пола, която би изглеждала неприлично, ако не беше съчетана със светлорозово трико и красива бродирана блуза.

– Да, обядвах – отвърна Селена и коленичи, за да отвори вратичките на металната количка, която всяка сутрин заключваше за оградата от ковано желязо с катинар за велосипед. – Някой прояви ли интерес, докато ме нямаше?

– Двама души взеха визитката ти и казаха, че ще се върнат, след като хапнат.

– Благодаря.

Селена остави чантата си в количката и извади тъмносинята кутия от пури, където държеше оборота и картите таро, увити в черен копринен шал, както и нещо, което Грейс виждаше за първи път – тънка, ала голяма книга, подвързана в кафява кожа.

Селена си нахлупи широкопола сламена шапка и се изправи.

– Успя ли да сложиш етикети на всичко? – попита тя.

– Да – отвърна Съншайн и си взе чантата. – Все още смятам, че е лош късмет, но поне ако някой поиска да разбере колко струва нещо, докато ме няма, ще може да прочете цената.

В този момент до тротоара спря грубоват на вид рокер.

– Ей, Съншайн – провикна се той. – Докарай си задника тук. Гладен съм.

Съншайн махна пренебрежително с ръка.

– Я, по-спокойно, Хари, и стига си ме припираш, ако не искаш да ядеш сам!

Тя бавно се приближи и се покачи на мотора зад него.

Грейс поклати глава. Когато ставаше дума за мъже, Съншайн се нуждаеше от помощ много повече от нея. Двамата подкараха покрай „Кафе дю Монд“ и Грейс ги проследи с поглед.

– О-о-о, бас държа, че една френска поничка за десерт ще ни дойде много добре.

– Храната не е заместител на секса – заяви Селена, докато поставяше картите и книгата на масичката си. – Нали точно това казваш на...

– Добре де, права си. И все пак, Лейни, откъде този внезапен интерес към моя сексуален живот? Или, за да сме съвсем точни, към липсата ми на такъв?

Селена ѝ подаде тънката книга.

– Защото имам идея.

От това вече Грейс я побиха студени тръпки, въпреки нечовешката луизианска жегата. А Грейс не беше от онези, които се плашат лесно. Освен когато ставаше дума за Селена и някое от безумните ѝ хрумвания.

– Не е още един сеанс, нали?

– Не, нещо още по-хубаво.

Стомахът на Грейс се сви и тя се зачуди какво ли щеше да прави сега, ако през първата си година в университета „Тул-лейн“ беше имала нормална съквартирантка, вместо вятърничавата, изживяваща се като циганка Селена. Едно бе сигурно – определено нямаше да обсъжда сексуалния си живот наред с оживената улица.

Внезапно Грейс си даде сметка колко различни бяха двете. В този влажен, горещ ден, тя бе облечена с кремава копринена рокля без ръкави на „Ралф Лорен“, а тъмната ѝ коса беше прибрана в изискан кок, докато Селена носеше дълга черна пола и лилав потник, който едва покриваше пищния ѝ бюст.

Дългата до раменете, ситно накъдрена, кестенява коса бе вдигната високо с помощта на черен копринен шал с леопардови шарки, а от ушите ѝ висяха огромни сребърни обици с форма на полумесец. Да не говорим пък за същинската сребърна мина, окачена по китките и глезените ѝ под формата на поне сто и петдесет гривни, които подрънкваха и при най-малкото движение.

Хората винаги коментираха колко са различни една от друга, ала Грейс знаеше, че в действителност зад „екзотичния“ външен вид на Селена се крият остър ум и неувереност. По характер двете си приличаха много повече, отколкото някой би могъл да предположи.

Ако не броим чудатата вяра на Селена в окултното.

Както и ненаситния ѝ глад за секс.

Селена се доближи до приятелката си, тикна книгата в ръцете ѝ и се залови да я прелиства. Грейс трябваше да положи немалко усилие, за да не я изпусне.

Както и да не извърти очи към небето.

– Преди няколко дни я открих в онази стара книжарница до Въсърния музей, погребана под същинска планина от прах.

Мъчех се да намеря книга за психометрията, когато попаднах на ей-това тук и... *voilà* *!

При тези думи Селена триумфално посочи една страница. Грейс сведе поглед към илюстрацията и зяпна.

Никога досега не бе виждала подобно нещо.

Мъжът бе неустойимо привлекателен, а рисунката – направо шокираща със своята детайлност. Ако следите, оставени при изрисуването ѝ, не личаха върху страницата, Грейс можеше да се закълне, че това е снимка на древногръцка статуя.

Не, поправи се тя, снимка на древногръцки бог. Никой смъртен мъж не би могъл да е *толкова* красив, нали?

Застанал там в цялото си голо великолепие, той излъчваше могъщество, властност и първична, животинска сексуалност, и макар да бе заел небрежна поза, приличаше на хищник, който всеки миг може да скочи.

Вените изпъкваха върху коравото, жилаво тяло, създадено сякаш единствено за да дарява жените с удоволствие.

С пресъхнала уста, Грейс плъзна поглед по стоманените мускули, които бяха в съвършена пропорция с ръста и теглото му. Проследи дълбоката гънка, която разделяше мускулите на гърдите му, и продължи към плоския корем, който сякаш молеше за женска милувка.

Надолу към пъпа му.

А после...

Е, никой не си бе направил труда да нарисува смокинов лист** *там*. А и защо да го прави? Само на някой, който не бе с всичкия си, би му хрумнало да скрие толкова *страхотно* мъжко снаряжение?

И като стана дума, на кого би му потрябвало нещо с батерии, ако си имаше въщи *това*?

Грейс облиза устни и отново вдигна поглед към лицето му.

Докато се взираше в изваяните черти и едва загатнатата дяволита усмивка, внезапно си представи как вятърът си играе с целунатите от слънцето златистокестеняви къдри, които обгръщаха шия, създадена сякаш само за да бъде целувана.

---

* Ето (фр.). – Бел. прев.

** Става дума за практиката, особено типична за Викторианската епоха в Англия (1837 г. – 1901 г.), ала датираща по-отдавна, да се закриват „срамните части“ на картини и статуи със смокинови листа. – Бел. прев.

Стори ѝ се, че вижда стоманените сини очи да се взират напрегнато напред, когато той вдигна желязно копие над главата си и извика.

Изведнъж Грейс почувства как тежкият въздух се раздвижи и сякаш погали голата ѝ кожа.

Почти бе в състояние да чуе плътния тембър на гласа му, струваше ѝ се, че усеща как две силни ръце се обвиват около нея и я притеглят към корава като камък гръд, докато нечий топъл дъх я гъделичка по ухото. Почувства как умели, силни пръсти се плъзгат по тялото ѝ и я даряват с наслада, откривайки най-съкровениите ѝ кътчета.

Побиха я тръпки и тялото ѝ затуптя на места, където тя дори не подозираше, че е възможно, завладяно от свиреп, настойчив копнеж, какъвто никога преди не бе изпитвала.

Грейс примига и вдигна поглед към Селена, за да провери дали и тя изпитва същото. Ако беше така, то тя с нищо не го показваше.

Грейс халюцинираше. Това трябва да беше! Подправките от червения боб се бяха просмукали в мозъка ѝ и го бяха направили на каша.

– Е, какво мислиш за него? – попита Селена, срещайки най-сетне погледа ѝ.

Грейс сви рамене в опит да потисне пожара, разгорял се в тялото ѝ. Въпреки това очите ѝ се задържаха върху съвършеното мъжко тяло.

– Прилича на един пациент, който вчера се записа при мен.

Кое то не беше съвсем вярно – онзи наистина бе доста привлекателен, ала изобщо не можеше да се мери с мъжа от рисунката.

През целия си живот Грейс не бе виждала никой, който можеше да се мери с *него*!

– Наистина ли?

Очите на Селена потъмняха по онзи начин, който предвещавахе една от дългите ѝ лекции за съдбата и щастливата случайност.

– Да – отвърна Грейс, прекъсвайки я преди да се е впуснала в своята тирада. – Каза ми, че бил лесбийка в тялото на мъж.

Лицето на Селена посърна и като грабна томчето от ръцете на приятелката си, го затвори и я погледна сърдито.

– Ама че откачалки познаваш!

Едната вежда на Грейс подскочи многозначително.

– Спести ми го – Селена се настани зад масичката и постави книгата до себе си. – Казвам ти, отговорът е *ето тук* – при тези думи тя потупа книгата.

Докато я гледаше, Грейс не можа да не си помисли колко на място изглежда мадам Селин, самопровъзгласила се за Повелителка на луната, зад своята масичка с лилава покривка, картите таро и древната книга. В този миг Грейс почти бе готова да я вземе за загадъчна циганка.

Стига да вярваше в подобни неща.

– Е, добре – отстъпи тя. – Престани да увърташ и ми кажи какво общо имат книгата и онази рисунка с моя сексуален живот.

Лицето на Селена придоби сериозно изражение.

– Мъжът, когото ти показах – Джулиън – е гръцки любовен роб, напълно подчинен и отдаден на онази, която го призове.

Грейс избухна в смях. Знаеше, че е грубо, но не можа да се въздържа. Как, за Бога, бе възможно носителка на стипендията „Роудс“* и доктор на науките със степен по физика и древна история, та била тя и някой с чудатостите на Селена, да вярва в нещо толкова абсурдно?

– Не се смей. Говоря сериозно.

– Знам и точно затова е толкова смешно – Грейс се прокашля и отново си придаде сериозен вид. – Добре. Какво трябва да направя? Да танцувам гола край езерото Пончартрейн в полунощ? – Грейс усети как тъгълчетата на устните ѝ се извиват, когато очите на Селена потъмняха предупредително. – Имаш право, тогава наистина ще ме огрее, но не мисля, че ще е с някой древногръцки любовен роб.

Книгата тупна на земята.

Селена изпищя и дръпна стола си назад, а Грейс рязко си пое дъх.

– Бутна я с лакът, нали?

С широко отворени очи, Селена бавно поклати глава.

– Признай си, Лейни.

---

* Стипендия „Роудс“ (англ. Rhodes Scholarship) – изключително престижна международна стипендия за обучение в Оксфордския университет. – Бел. прев.

– Не бях аз – напълно сериозно настоя Селена. – Мисля, че го обиди.

Клатейки глава, Грейс извади слънчевите очила и ключовете си от чантата. Цялата тази глупост бе досущ като онзи път в колежа, когато Лейни я придума да използват спиритическа дъска, която „предсказва“, че преди да навърши трийсет, Грейс ще се омъжи за гръцки бог, от когото ще роди шест деца.

До този ден Селена отказваше да признае, че тя е бутала стрелката по дъската.

А точно сега, под лъчите на палещото августовско слънце, на Грейс ѝ беше прекалено горещо, за да спори.

– Виж, трябва да се връщам в офиса. В два имам пациент, а не искам да попадна в някое задръстване – при тези думи тя си сложи очилата „Рей Бан“. – Нали ще дойдеш довечера?

– Не бих го пропуснала за нищо на света. Ще донеса вино.

– Добре тогава. Ще се видим в осем – каза Грейс и преди да си тръгне, добави: – Поздрави Бил от мен и му благодари, задето те пуска да ми дойдеш на гости за рождения ден.

Селена се загледа след своята приятелка и се усмихна.

– Само почакай, докато видиш какъв подарък съм ти приготвила – прошепна тя и като вдигна падналата книга, прокара пръсти по меката гравирана кожа, махайки няколко парченца пръст, които бяха полепнали по нея.

След това я отвори и се взря в страхотната рисунка и очите, които макар и черно-бели, оставяха впечатление за наситено, кобалтово синьо.

Като никога заклинанието ѝ щеше да подейства. Сигурна бе в това.

– Ще я харесаш, Джулиън – прошепна Селена, проследявайки с пръст очертаванията на съвършеното тяло. – Но трябва да те предупредя, че е в състояние да изкара от равновесие и светец. А да преодолееш защитните ѝ бариери ще бъде също толкова трудно, колкото и да се проникне в Троя. И все пак смятам, че ако изобщо някой може да ѝ помогне да открие себе си, това си ти.

Селена почувства как книгата под ръката ѝ се стопля и инстинктивно разбра, че по този начин той изразява съгласието си с нея.

Грейс я смяташе за луда заради вярванията ѝ, ала като сед-

ма дъщеря на седма дъщеря и с циганска кръв във вените си, Селена знаеше, че на този свят има неща, които не могат да бъдат обяснени. Потоци загадъчна енергия, които се лееха не-обезпокоявани и само чакаха някой да ги вкара в русло.

А тази вечер имаше пълнолуние.

Селена прибра томчето на сигурно място в своята количка и я заключи, твърдо убедена, че съдбата бе пожелала тя да го открие в онази книжарница. Усетила го бе да я вика, още щом се доближи до рафта, където то стоеше.

И тъй като тя самата бе щастливо омъжена от две години, веднага разбра, че не е предназначено за нея и че просто я използва, за да стигне там, където трябва.

При Грейс.

Усмивката на Селена стана още по-широка. Само си представете някой толкова привлекателен да бъде ваш любовен роб в продължение на цял месец!

О, да, очертаваше се рожден ден, който Грейс щеше да помни до края на живота си.

— 2 —

Няколко часа по-късно Грейс отвори с въздишка вратата на двуетажната си къща и пристъпи в излъскания вестибюл. Остави пощата върху антикварната масичка до стълбите, след което заключи входната врата и пусна ключовете до купчинката с писма.

Докато събуваше черните си обувки на високи токчета в оглушителната тишина, усети как в гърлото ѝ засяда буца. Всяка вечер следваше все същата еднообразна програма. Прибираще се в празния си дом, оставяше писмата на масичката, с тежка стъпка изкачваше стълбите, преобличаше се, хапваше нещо леко, преглеждаше пощата, четеше известно време, обаждаше се на Селена, проверяваше дали няма съобщения и си лягаше.

Селена имаше право – животът ѝ беше кратък, скучен трактат върху монотонността.

Само на двайсет и девет години, Грейс вече бе уморена от него.

По дяволите, дори Джейми, онзи, който все си бъркаше в носа, вече като че ли не ѝ изглеждаше чак толкова зле.

Е, добре де, може би не точно Джейми и определено не носът му, но несъмнено там някъде имаше и мъж, който не беше пълен кретен.

Нали така?

Докато се качваше по стълбите, Грейс реши, че да живее сама не е чак толкова ужасно. Така разполагаше с предостатъчно време, което да посвети на любимите си занимания.

Или поне – с предостатъчно време, за да се захване с такива, каза си тя, докато отиваше към спалнята. Някой ден наистина трябваше да си намери хоби.

Тя прекоси стаята, пусна обувките до леглото и се преоблече.

Тъкмо бе вдигнала косата си на опашка, когато на входната врата се позвъни и тя отиде да отвори.

В мига, в който я видя, Селена изсумтя:

– Това ли смяташ да носиш?

Грейс сведе поглед към прокъсаните си дънки и прекалено голямата тениска.

– Откога те е грижа как изглеждам?

И тогава я забеляза, мушната в огромната плетена чанта, с която Селена обикновено ходеше на пазар.

– О, не! Пак ли тази книга!

Лицето на Селена придоби леко раздражено изражение.

– Знаеш ли какъв ти е проблемът, Грейси?

Грейс вдигна очи към тавана, сякаш в търсене на помощ отгоре. За съжаление така и не я получи.

– Какъв? Че при пълнолуние не пощурявам и не предлагам пухкавото си, луничаво тяло на първия срещнат мъж?

– Проблемът ти е, че не знаеш колко си сладка в действителност.

Докато Грейс я зяпаше, поразена от подобна крайно нетипична забележка, Селена занесе книгата в дневната и я постави на малката масичка, след което извади бутилка вино от чантата си и се отправи към кухнята.

Грейс не си направи труда да я последва. Преди да си тръгне от работа, беше поръчала пица и знаеше, че Селена отива да донесе чаши.

Някаква невидима сила я притегли към масичката и ръката ѝ, сякаш надарена със собствена воля, посегна към книгата. В мига, в който пръстите ѝ се допряха до меката кожена подвързия, Грейс почти бе готова да се закълне, че почувства как нещо я докосна по бузата.

Което беше абсурдно.

„Та ти не вярваш в тези глупости!“

Докато прокарваше ръка по гладката кожа, Грейс забеляза, че никъде не се вижда нито заглавие, нито какъвто и да било надпис. Тя отгърна корицата.

Това беше най-странната книга, която някога бе виждала. Страниците приличаха на свитъци, които впоследствие бяха подвързани под формата на книга.

Избелелият пергамент се набръчка под пръстите ѝ, когато тя прелисти първата страница и видя сложен символ, който се състоеше от три пресичащи се триъгълници, както и омагьосваща рисунка, която изобразяваше три жени, свързани с мечове.

Грейс се намръщи – смътно си спомняше, че това май беше някакъв древногръцки символ.

Още по-заинтригувана отпреди, тя продължи да прелиства книгата, само за да открие, че след първите три страници, останалите бяха свършено празни.

„Колко странно.“

Трябва да бе скицник, принадлежал на някой художник или скулптор, реши тя. Това би обяснило защо повечето страници бяха празни – сигурно нещо се бе случило, преди художникът да успее да ги запълни.

Ала не обясняваше защо листата изглеждаха доста по-стари от подвързията...

Грейс се върна обратно към рисунката на мъжа и се опита да разчете текста на съседната страница, ала не разбра нито дума. За разлика от своята приятелка, в колежа тя се пазеше от часовете по чужди езици като от чума и ако не беше Селена, надали би успяла да вземе задължителните изпити.

– Все съм разбрала нещо – промърмори си Грейс под носа и отново насочи вниманието си към мъжа.

Който беше чисто и просто възхитителен. Толкова свършен и съблазнителен.

Толкова сексапилен.

Напълно запленила от него, Грейс се запита колко ли време бе необходимо, за да стане една рисунка толкова свършена. Някой трябва да бе посветил години на това, защото този тип определено изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да оживее и да скочи от страницата.

Селена поспря на прага и се загледа в Грейс, която не откъсваше очи от Джулиън. През всичките години, откакто я познаваше, никога не я бе виждала толкова очарована от каквото и да било.

Отлично.

Може би Джулиън щеше да ѝ помогне.

Четири години бяха прекалено много време.

От друга страна, Пол беше безчувствен, егоцентричен задник. Пълното му безразличие към чувствата на Грейс в нощта, когато ѝ бе отнел девствеността, я бе докарало до сълзи.

А никоя жена не заслужаваше да плаче. Особено когато бе с някого, който уж държеше на нея.

Джулиън определено щеше да действа добре на Грейс. Един месец с него и тя напълно щеше да забрави за първия си път. А веднъж познала истинския взаимен секс, тя завинаги щеше да се освободи от жестокостта на Пол.

Ала първо Селена трябваше да открие начин да я направи малко по-отстъпчива.

– Поръча ли пицата? – попита тя и ѝ подаде чаша вино.

Грейс я пое разсеяно. По някаква причина просто не бе в състояние да откъсне очи от рисунката.

– Грейси?

Грейс примига и се насили да вдигне поглед.

– Ъ?

– Хванах те на местопрестъплението – закачи я Селена.

Грейс се прокашля.

– О, моля ти се! Това е само една нищо и никаква черно-бяла картинка.

– Миличка, в тази рисунка няма абсолютно нищо за подценяване.

– Ужасна си, Селена!

– Много си права. Още вино?

Като по поръчка, точно в този момент на вратата се позвъни.

– Аз ще отворя – каза Селена и като остави чашата си върху едно шкафче, тръгна към вестибюла.

Няколко минути по-късно се върна в стаята и Грейс позволи на прекрасното ухание на огромна пица с пеперони да отвлече мислите ѝ от книгата. И от мъжа, чийто образ сякаш се бе запечатал в подсъзнанието ѝ.

Но не ѝ бе никак лесно.

Всъщност, с всяка изминала минута ѝ беше все по-трудно.

Какво, по дяволите, ѝ ставаше? Та тя беше Ледената кралица. Дори Брад Пит и Брендан Фрейзър не можеха да я размекнат. А техните образи бяха в наситени, ярки цветове.

Какво имаше в тази рисунка?

В *него*?

Грейс отхапа от пицата и предизвикателно отиде да седне в един фотьойл в другия край на стаята. Ето. Нека Селена и книгата видят кой командва тук.

Четири парчета пица, две кексчета, четири чаши вино и цял филм по-късно, двете със Селена лежаха на пода, облегнати върху възглавниците от дивана, и се заливаха от смях на „Шестнайсет свещи“*.

– „Казваш, че имаш рожден ден“ – запя Селена, потропвайки по пода, все едно свиреше на бонгоси. – „Аз също имам рожден ден.“

Грейс я фрасна с една възглавница и се изкиска, усетила как започва да се замайва от виното.

– Грейси? – развеселено каза Селена. – Да не си пияна?

Грейс отново се изкиска.

– По-скоро приятно почерпена.

Селена се разсмя и свали ластика от косата ѝ.

– Тогава сигурно нямаш нищо против да опитаме един малък експеримент?

– Не! – категорично отсече Грейс и прибора освободената

---

* „Шестнайсет свещи“ (англ. „Sixteen Candles“) – култов американски филм от 1984 г., в който действието се развива около шестнайсетия рожден ден на главната героиня; филмът е известен и със своя саундтрак. – Бел. прев.

си коса зад ушите. — Не искам никакво махало, никакви спиритически дъски и ти се кълна, че ако видя дори една таро карта или рунически камък, ще си изповръщам кексчетата отгоре ти.

Прехапала устни, Селена взе книгата от масата и я отвори.

Пет минути до полунощ.

Вдигна рисунката пред очите на Грейс и посочи страхотното тяло.

— Ами той?

Грейс погледна картинката и се усмихна.

— Бива си го, нали?

Е, това определено беше напредък. Селена дори не помнеше кога за последен път бе чула приятелката си да се изказва похвално за външния вид на някой мъж. Тя изкусително размаха книгата пред очите ѝ.

— Хайде де, Грейси. Признай, че искаш да се докопаш до този красавец.

— Ще ме оставиш ли на мира, ако ти кажа, че не бих го изхвърлила от леглото си, защото ръси трохи по чаршафите?

— Може би. За какво още не би го изритала от леглото си?

Грейс изви очи към тавана и отпусна глава на възглавницата.

— Ако заръфа вътрешностите на някоя катерица?

— Сега аз ще повърна.

— Ще гледаме ли филма или не?

— Само ако първо се съгласиш да опитаме едно-едничко заклинанийце.

Грейс повдигна глава и въздъхна. Познаваше приятелката си твърде добре, за да знае, че е безсмислено да спори с нея — не и когато лицето ѝ имаше *това* изражение. Единственото, което можеше да попречи на Селена да получи онова, което си беше наумила, бе някой метеорит да се сгромоляса върху къщата.

Пък и какво толкова? Грейс отдавна се бе убедила, че от глупавите заклинания на Селена никога нищо не се случва.

— Добре. Да го направим, щом толкова настояваш.

— Ура! — провикна се Селена, след което я улови за ръка и я накара да стане от пода. — Ще трябва да излезем на верандата.

— Добре, обаче нямам намерение да късам главите на бели петли, нито да пия никакви гадости.

Чувствайки се като момиченце, изгубило на „Истина или предизвикателство“, Грейс позволи на Селена да я изведе през плъзгащата се стъклена врата. Посрещнаха я песента на шурците и блещукането на хиляди звезди; влажен въздух изпълни дробовете ѝ. *„Прекрасна нощ, за да си призовеш любовен роб“*; помисли си Грейс и се изкиска.

– Какво се очаква от мен? – попита тя. – Да си избира някоя звезда и да си намисля желание?

Селена поклати глава и я накара да застане в кръга от лунна светлина, хвърлян от лъчите, които се спускаха над стряхата на къщата, след което ѝ подаде отворената книга.

– Притисни я до гърдите си.

– О, бейби – каза Грейс с престорена жар и страстно прегърна книгата. – Така ме възбуждаш. Нямам търпение прекрасното ти тяло да ми падне в ръчичките.

Селена се разсмя.

– Престани. Това е сериозно.

– Сериозно? О, моля те! Стоя тук навръх двайсет и деветия си рожден ден, боса и облечена с дънки, които майка ми би подпалила, и притискам някаква глупава книга до гърдите си в опит да си призова гръцки любовен роб от отвъдното. Честно казано, сещам се само за един начин, по който всичко това може да стане още по-абсурдно.

При тези думи Грейс разпери ръце, отметна глава назад и се провикна към нощното небе:

– Вземи ме, о, велики, прекрасни робе и прави с мен каквото поискаш. Заповядвам ти да се надигнеш!

И тя многозначително повдигна вежди.

Селена изсумтя шумно.

– Не се прави така. Трябва да изречеш името му три пъти.

Грейс се изпъна.

– Любовни робе, любовни робе, любовни робе.

Селена сложи ръце на хълбоците си и я изгледа свирепо.

– Джулиън Македонски.

– О, извинявай! – Грейс отново притисна книгата до гърдите си и затвори очи. – Ела и облекчи копнеещите ми слабини, о, велики Джулиън Македонски, Джулиън Македонски, Джулиън Македонски.

Тя отвори очи и погледна Селена.

– Знаеш ли, никак не е лесно да го кажеш три пъти едно след друго.

Само че Селена не ѝ обръщаше никакво внимание, а се оглеждаше на всички страни в очакване да види красив гръцки странник.

Грейс извъртя очи в същия миг, в който през градината появя слаб ветреца и донесе далечно ухание на сандалово дърво. Тя вдъхна дълбоко приятната миризма, която се задържа във въздуха само за миг, преди да изчезне и да отстъпи място на типичния за Ню Орлиънс задух през август.

Изведнъж откъм задния двор долетя слаб звук. Някакво шумолене в шубраците.

Грейс повдигна вежди и погледна към помръдващите храсти.

– О, Господи! – ахна тя, поддавайки се на внезапно обзелия я пакостлив импулс, и махна към задния двор. – Селена, виж там!

Селена рязко се обърна при нейния развълнуван жест. Един висок храсталак се поклащаше, сякаш някой се криеше зад него.

– Джулиън? – повика го Селена.

Клоните се размърдаха. Внезапно тишината бе раздрана от съскане и пронизително мяукане, и миг по-късно две котки профучаха през задния двор.

– Виж, Лейни, господин Котаран е дошъл да ме избави от моето въздържание.

При тези думи Грейс улови книгата с една ръка, а другата вдигна към челото си, сякаш всеки миг щеше да припадне.

– Помогни ми, о, Повелителко на луната! Какво да правя с ухажването на толкова нежелан поклонник! Помогни ми бързо, преди алергията ми да ме погуби.

– Дай ми книгата! – сопна се Селена и издърпа томчето от ръцете ѝ, след което се запъти към къщата, прелиствайки страниците. – По дяволите, къде сбърках?

Грейс отвори стъклената врата, за да я пусне в хладната къща.

– Никъде не си сбъркала, миличка. Това беше просто един фарс. Колко пъти трябва да ти обяснявам, че всички тези глупости излизат изпод ръката на някое дребно старче, което си ги измисля, затворено в някоя задна стаичка незнайно къде. Бас държа, че в момента си умира от смях, задето бяхме толкова глупави, че...

– Може би трябваше да направим още нещо. Обзалагам се, че има нещо в първите абзаци, които не мога да разчета. Това трябва да е.

Грейс заключи плъзгащата се врата, молейки се да успее да запази търпение.

„А после аз съм била упорита!“

Телефонът извънтя и Грейс вдигна. Беше Бил и искаше да говори със Селена.

– За теб е.

Грейс ѝ подаде слушалката и Селена я взе от ръката ѝ.

– Да?

Последва няколкоминутна пауза, през която от другата страна долитахше развълнуваният глас на Бил. От внезапната бледност, разляла се по лицето на приятелката ѝ, Грейс разбра, че нещо се е случило.

– Добре, добре. Веднага се прибирам. Сигурен ли си, че си добре? О’кей. Обичам те. Още сега тръгвам. Не се опитвай да правиш нищо, докато не си дойда.

Грейс усети ужасното жегване на страха и стомахът ѝ се сви. За кой ли път си припомняше полиция, застанал на прага на стаята ѝ в общежитието и чу безстрастния му глас: „Със съжаление трябва да ви съобща, че...“

– Какво има? – попита тя.

– Бил паднал, докато играели баскетбол и си счупил ръката.

Грейс въздъхна облекчено. Слава Богу, не беше автомобилна злополука!

– Той добре ли е?

– Така каза. Приятелите му го завели в поликлиниката, за да му направят рентгенова снимка, преди да го откарат вкъщи. Каза ми да не се тревожа, но мисля, че е най-добре да се прибирам.

– Искаш ли да те закарам?

Селена поклати глава.

– Не. За разлика от мен, ти малко попрекали с виното. Освен това съм сигурна, че не е нищо сериозно. Нали си ме знаеш как все се тревожа за какво ли не. Остани и си догледай филма. Ще ти се обадя утре сутринта.

– Добре. Звънни, да ми кажеш как е Бил.

Селена взе чантата си и извади ключовете на колата. Докато излизаше, поспря на прага и подаде книгата на приятелката си.

– Какво пък! Задръж я. Ако не друго, поне през следващите няколко дни ще можеш добре да се посмееш всеки път, щом си спомниш каква съм глупачка.

– Не си глупачка. Просто си ексцентрична.

– Така са казвали и за Мери Тод Линкълн*. Докато не я хвърлили в лудницата.

Грейс се разсмя и като взе томчето от ръцете ѝ, загледа как Селена отива до колата си.

– Шофирай внимателно – извика тя след нея. – Благодаря за подаръка и за това, че дойде.

Селена ѝ помахала, след което се качи в яркочервения джип „Чероки“ и потегли.

С уморена въздишка, Грейс заключи вратата и хвърли книгата върху дивана.

– Ти стой тук, любовни робе – каза тя и се разсмя при спомена за тяхната глупост.

Дали Селена някога щеше да надрасне тези измишльотини?

Изключи телевизора и отнесе мръсните съдове в кухнята. Докато плакнеше чашите, вниманието ѝ беше привлечено от внезапен проблясък.

За миг си помисли, че е светкавица...

... ала после си даде сметка, че бе дошъл от *вътрешността* на къщата.

– Какво, по...

Тя остави чашите и се запъти към дневната. В първия миг не видя нищо, ала когато стигна до вратата, *почувства* странно присъствие. Присъствие, от което цялата настръхна.

Много предпазливо, тя прекрачи прага на дневната и пред дивана видя да стои висока фигура.

Фигурата на мъж.

Красив мъж.

Гол мъж.

---

* Мери Тод Линкълн – съпруга и вдовица на американския президент Ейбрахам Линкълн; известно време е била затворена в психиатрична клиника. – Бел. прев.

Информация за предстоящи заглавия,
откъси от книгите и полезни връзки можете
да откриете на нашия сайт:

www.ibis-press.eu

**Библио.бг - платформа за
електронни книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

